

1.773

№ 3. ПОПУЛЯРНА ЛЕСОВЪДСКА БИБЛИОТЕКА № 3.

АКАЦИЯ

РАЗПРОСТРАНЕНИЕ, ЛЕСОВЪДСТВЕНИ СВОЙСТВА,
СТОПАНСКО ЗНАЧЕНИЕ И ОТГЛЕЖДАНЕ

„Който е насадил поне едно
дръвче, не е минал напраздно
живота си на земята“.

(Арабска пословица)

СЪСТАВИ

ВАСИЛЪ СТОЯНОВЪ

ИНЖЕНЕРЪ-ЛЕСОВЪДЪ

ИЗДАВА

МИНИСТЕРСТВОТО НА ЗЕМЛЕДЪЛИЕТО
И ДЪРЖАВНИТЪ ИМОТИ

СОФИЯ — ДЪРЖАВНА ПЕЧАТНИЦА — 1926

АКАЦИЯ (САЛКЪМЪ).

Отечеството на това дървесно растение е Северна Америка. Първоначално то е растяло само въ южнитъ части на „Алегантскитъ Планини“, следъ което се разпространило постепенно по всичкитъ краища на Северо-Американскитъ съединени държави. Отъ тамъ, това дърво е пренесено въ Европа презъ 1638 година отъ Жанъ Робенъ, и съ течение на времето било развъдено почти по всички части на Европейския материкъ. Днесъ, акацията се смѣта, като домашно растение, едва ли не въ всички държави на Европа. Расте и се развива твърде добре, както въ южнитъ страни, така и на северъ, по крайбръжнитъ области на Норвегия. Най-добре успѣва обаче, въ ония краища, кждето климата е мегкъ и топълъ.

Въ България сжщо така сж на лице всички условия за доброто и успѣшно развъждане на акацията.

Акацията принадлежи къмъ пеперудоцвѣтнитъ растения. Листата ѝ, дължината на които бива отъ 10 до 30 см., сж пересто сложни, а върху общата листна дръжка сж разположени отъ 11 до 28 листчета. Последнитъ сж межки, голи, отъ 2 до 4 см. дълги, съ продълговато-овална форма, цѣлокрайни и на върха малко заострени. Опашцицитъ на отдѣлнитъ листчета сж съвършено кжси. При основата на общата листна опашка, наречена рахисъ, се намиратъ два прилистника, които се видоизмѣнятъ въ остри бодли. Подъ действието на слънчевата свѣтлина, листчетата сж способни